

Biesbosch

12 oktober 2013

Ik schrok als ik die zaterdag de parking opdraaide. Wat een massa volk voor een SKK-tocht. Dat was lang geleden dat ik dit nog had meegemaakt. Mijn klokje stond op 10 voor negen, alle deelnemers stonden al gepakt en gezakt, boten gesjord, kar vertrekken klaar. Ik kreeg meteen op mijn donder "je bent laat". We vertrekken stipt om 9 uren, volgens de club geplogenheden. Mijn plooiën vallen doorgaans anders. Meestal staan er 3 of 4 mensen wat te keuvelen rond een kajakkarretje. Ze hebben, naar goede gewoonte, mijn kajak al op de kar gelegd. Ik word meestal vriendelijk begroet en gevraagd welk traject ik het meest zinvol vind. Verder is mijn zitje in de auto al voorverwarmd. Die morgen was het smeken om nog een plaats voor de kajak. Geluk, goedgehartige Wim had nog een stel lege beugels waar mijn geel bootje perfect in paste. Ik mocht zelfs mijn gerief in zijn koffer deponeren. Voor een persoonlijk zitje was het een minder groot probleem. Negen auto's stonden er te pruttelen, gereed om de nodige energie te verspillen. De oliesjeiks zijn te vree. Spijtig dat ze de juiste weg naar de club nog niet gevonden hebben. Zo'n sponsor zou welkom zijn, hé boekhouder.

De man die bij ons de botenkar trekt, is meestal de pineut. Er rust blijkbaar een vervloeking op een copiloot. Louis, trekpaard van dienst, zat moederziel alleen achter zijn stuur, voor zicht uit te staren in het ijle. Hij was dan ook verrast een clubgenoot te mogen vervoeren. Uit dankbaarheid vertelde hij onderweg menig anekdotes, die ik heimelijk niet doorvertel. Gelukkig was de eindbestemming het jachthaventje van Hank. Probeer met dergelijke karavaan maar is door een stadcentrum te rijden. Het zou je beste dag niet zijn! Maar naar de Biesbosch lukte dit als een fluitje van een cent en daar was gelukkig parkeerruimte zat voor het SKK wagenpark.

Onze instapplaats lag er bij de eerste controle nog verlaten bij. Maar er verschenen kapers op de kust. Een groepje jeugd had kano's gehuurd voor een dagje waterpret. Goed georganiseerd, bezetten we de kanosteiger en konden met de ons aangeleerde paddelsteun snel te water. Samen met de kano's die uit het riet verschenen, zochten we de juiste waterweg naar de Spijkerboor. Louis en Ron namen het initiatief en zij dirigerden ons de Sloot van Sint Jan in.

Onder een stralende herfstzón, stelde de Biesbosch er zijn herfstpallet ten toon. Het werd genieten van start tot finish, dat was toen al duidelijk. De cadans werd aangepast naar de groep en de omgeving. Onze enige canadees was er zelden hekkensluiter. Aan de Amaliahoeve werd er even overlegd welke route we door het Middelveld zouden nemen. We opteerden voor het meest waterrijke, het dichtst bij het waterbekken. Alle bootjes schoven gezwind over de weinige obstakels. Terug op breder water, verkoos de kano de gerichtste weg naar het strandje bij de Amer. Louis nam ons mee in het Gat van de Turfzak, richting De Dood. Daar geraakten we gelukkig niet, door tijdig ons gat te keren. Terug op opener water, kozen we om langs Lange Jan ons parcours te vervolgen richting strand aan de Amer. Bij Rie en Jean, onze canadeesvaarders, waren de boterhammen al verteerd, als wij onze

voeten in het zand drukten. Een briesje zorgde er voor wat tocht, maar de rietkraag fungeerde er als prima tochtstrip. We namen er onze tijd om er aangenaam te picknicken zo laat op het jaar.

Het mooie weer, weinig wind en de goede conditie van de groep, deden Ron besluiten om een stukje over de Amer te varen en in het Gat van de Binnennieuwensteek terug het Biesbosch in te duiken. Op een paar ambetanteriken na, volgde de groep de richtlijnen van Ron. Als je de richtlijnen aan je boot lapt, kan je soms eenzaam en verlaten op een waterplas dobberen. Dat overkwam mij. Met het idee richting Rietplaat dook ik een ander gat in dan de groep. Voor ik besepte dat de groep had gekozen voor het Gat van de Honderd en Dertig, lag ik al een tijdje te zwalpen aan het Kooigat.

Voor ik terug gekeerd was naar de juiste waterweg, was er al een hele tijd overheen. Dus werd het achtervolgen, het zal me leren niet te luisteren naar goede raad! Aan tegenliggers in roeiboten vroeg ik of ze een groep kajakkers waren tegengekomen. Ze bevestigden positief. Later besepte ik, dat er buiten de SKK nog andere groepen op het water waren. Bij de splitsing aan het Gat van de Sleek, zag ik een groepje kajakkers op het Buitenkooigat varen. Ik richtte mijn punt naar de peddelaars. Gelukkig voor mij, kwamen zij mijn richting uit en merkte ik tijdig dat ze Schoten vreemd waren. Zo niet had ik nu misschien een ander lidkaart. Wim was de eerste die terug zag. Hij stapte net in zijn kajak na een verkwikkende rookpauze. Samen vervoegden we de groep. Jacques leidde vooraan de dans. In zijn voor mij al gekende steil en tempo, schoof hij gezwind over het water. Enkelen poogden vanuit de groep, 'den ancien' te vervoegen. Maar kwamen tot de bevinding, dat 'dien ouwe' toch nog een hoog tempo aanhield en lieten hem de gele trui maar behouden. Louis had voor ons nog wat extra in petto. Hij maakte ons er op attent, dat wat verder dan het Gat van de Plomp, een uitkijktoren was, die een prachtig zicht bood over het poldergebied. Daar had je een kijk op De Dood, Moordplaat, Ganzennest en de Polder van Plomp. Het was zeker de moeite waard.

Alleen was het toen nog niet de juiste tijd om er de trekvogels te bewonderen. Bewondering hadden we wel van de laatste muggen, die graag hun laatste avondmaal soupeerden. Zeker een te onthouden plek!

Via de sloten keerden we terug naar Spijkerboor en de jachthaven. Met verenigde krachten werden de karren en de auto's geladen.

Een smaakvolle kaasschotel sloot dit geheel feestelijk af.

ferre